

•• SALUT PÚBLICA •• INTERESSOS POPULARS •• ARTS Y LLETRAS ••

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

LO DOS DE MAIG

Dilluns a Madrid celebraren una festa cívica: lo Dos de Maig.

A Barcelona la cosa s' reduí a quatre banderes posades en los pals dels edificis públics, que molta gent ni atinaban en lo perquè de tal cosa.

¿Voleu saberho?
Val la pena. Escolteu.

La cort de Carles IV era un cau de disbauixas y de vergonyas.

Espanya entera jeya en l' abandono; no s' veyan més que nobles d' apellido, intrigants, servidors y pinxos, y l' poble honrat, ignorant y plé de fanatisme, que anava a buscar la sopa a las portas dels convents.

Los frares, gent gandula y burgesa, era la única esperansa, l' únich porvenir.

Lo govern no s' cuidava més que de cobrar impostos pera aguantar la crápula de aquella disoluta cort y de ofegar tota ilustració.

La indiferencia s' havia apoderat de la poch avans tan temuda rassa ibérica, y l' absolutisme imperava en tot son repugnant y despòtich esplendor.

Espanya estava malalta, sí, molt malalta; pot ser l' agonía no era lluny.....

Entretant a l' altra part dels Pirineus la vida era excessiva.

Ab la sang derramada l' 93, Fransa s' havia regenerat y s' proposava fer partícipes de son goig a los demés estats d' Europa y de l' Assia.

Pera lograrho un conquistador feya us de la forsa, inmolant ignocentas víctimas.

Del mateix modo que a un malalt, als pobles també convenen sangrias.

La espasa de Napoleon fou la llanceta del sangrador aplicada a la malalta Europa, que s' ofegava per moments, oprimida per l' absolutisme.

¿Qui negará que la Fransa, en mitj de son deliri revolucionari, infiltrá la llavor del progrés en los pobles moderns?

¿Pot negarse que a n' aquella revolució s' deu lo constitucionalisme de las monarquías europeas y l' desarrollo de la democracia en tot lo mon civilisat?

Mireu sino la manera com la jutjan tots los clericals, tots los aristócratas, tots los enemichs del progrés.

Habém dit que la Espanya estava postergada y que ls espanyols, anant a buscar la sopa, no tenian prou alé per aixecarse del marasme en que ls tenia abatuts l' absolutisme.

L' absolutisme era donchs un mal lleig que per moments acabava la vida de la península ibérica.

¿Quin remey hi havia? Tallar aquella gangrena.

¿Podiam nosaltres?
No.

Pero vingué lo primer capitá del sigle, Napoleon, y pensant que un poble embrutit no mereix cap atenció, nos feu una operació bárbara tallant lo membre dolent del absolutisme.

Desseguida prenguerem coratje, recobrerem tots los sentits, inclús lo de la dignitat, y ns girarem contra l' que, a conseqüencia de aquella terrible operació, tant dolor nos causava.

No fou pas l' absolutisme qui s' defensá de Napoleon, puig a lo rey y la noblesa, representants d' aquell regimen gastat y envilit, los hi faltá temps per humillarse vergonyantment, cremant encens al vencedor.

Sols lo poble, l' esperit lliberal de la nació, inconscient encara en molts parts per son borrascós despertar, s' aixecá valent y altiu contra l' ambició d' un home: y no obstant, ¡aquell ambició, aquell opressor, aquell ingrát pe l' qui l' Espanya havia tingut lo desastre de Trafalgar, era portador de nova y regeneradora savia per los pobles de la vella Europa!

Ara hem de reconeixre que ns feu un be, puig si encara no estém prou bons es degut a altres causas, que la lley no ns permet avuy analizar.

Sent aixís ¿es just, es prudent que celebrém la festa del Dos de Maig?

En tot cas tindriam de celebrarla en altre sentit; pero tot es prou mal.

Si celebrém l' heroicitat dels mártirs de la independéncia espanyola, s' aixecarán las sombras de milers de víctimas que ls espanyols inmolarem en la conquesta del Nou Mon, ahont anarem a robar la seva independéncia fent aquell poble esclau.

Si celebrém lo Dos de Maig en lo sentit de ser una diada que iniciá al poble espanyol en

lo camí del progrés, cruixirán dintre sas tombas los ossos dels héroes del Bruch, Bailen, Saragossa, Girona y Madrid.

¿Qué fer donchs en eixas fetxas?
Allunyar tot lo que fomenti odís de pobles ó rassas, y dedicar un recort a las víctimas de las ambicions de tota mena de despòtas.

E. K.

cera lo nom de nera; y ta queta lo que a la en temps de guerra.

A. FARIGOLA

SALT DEL CABALL

+	+	+	+	+	+	+	+
di-	tre	tens?	ven-	un	ven-	diu	pun-
+	+	+	+	+	+	+	+
-¿Qué	de	hent	ton-	l'hi	tre	d'	de
+	+	+	+	+	+	+	+
+	+	+	+	+	+	+	+
qua-	y	tut:	-Mal	tre	mal	xa-	la
+	+	+	+	+	+	+	+
ba-	sa:	ta-	nel	gut.	pro-	cru-	das
+	+	+	+	64	+	+	+
+	+	+	+	+	+	+	+
das,	Ma-	a-	te-	el.	xa-	ell	me-
+	+	+	+	+	+	+	+
y	tris-	va	en	l'hi	sa:	Ve-	pun-
+	+	+	+	+	+	+	+
+	+	+	+	+	+	+	+
sen-	jant	gué	lo	se	fes-	res-	y
+	+	+	+	+	+	+	+
+	+	+	+	+	+	+	+
ab	groch	tir-	te-	pon-	ent-	las	Tot
+	+	+	+	+	+	+	+

Benet PAJELL Y LLUHENA

SOLUCIONS

A LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

QUADRAT DE PARAULAS. — Paca. Aram. Capa. Amar.
XARADA : A-pit

GEOGLIFICH : Guarda un duro que t' traurá de apuro

A LOS CORRESPONSALS

de La Tramontana que se ns queixaban de rebre lo número tart, podém garantirlos que desde la vinent setmana lo rebrán ab la puntualitat deguda, porque en Barcelona apareixerá los dijous, servint primer que tot los pedidos de fora.

Tractanse de cumplir ab lo públich que tant be correspon a nostres esforços, no ns deturarem pas a introduhir reformas y procurarhi comoditats.

Barcelona. Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres
96, Ronda de la Universitat, 96

Nos escriuen de Verdú que 'ls poch's llanuts d' aquells entorns inauguraren lo mes de Maig ab una peregrinació plena de contratemps que demostran lo poch que Deu se recorda d' ells.

A Rocafort de Queralt lo ministre del Senyor no trobá ni un home que volgués portar la veracreu, y á pesar dels esforços pera reclutar pelegrins, tot just s' allistaren tres ó quatre donas.

De Tàrraga sortiren las hijas de Maria, uns quants carlinots y alguna d' aquellas que en lloch de cuidar de casa passan lo dia á la reixete enrahonant á cau de orella.

De Verdú també sortiren tres capellans y las hijas de Maria, junt ab quatre gats, de orelles llargas y nas curvat. A la vila no hi quedá sino un capellá vell y lleig que tot just pot bellugarse.

Tan numerosa concurrència surtí en direcció al santuari de Passanant, cantant ab una afinació que ni un concert de granotas.

L' arquebisbe de Tarragona no faltá pas á la cita.

Posaren una trona al camp á fi de predicarhi, pero 'l vent, que aquell dia deuria estar impulsat pe 'l diable, tirá la trona á rodar emportant-se d' aqueix modo la paraula de Deu, que tenia que ferse sentir per entremitj d' aquells tarrossos.

Dintre del santuari diu que 's cridava ¡Viva 'l rey Lleó tretze!

No entench com l' autoritat no prengué cartas en l' assumpto, perque aixó son crits subversius.

¡Ja haguera succehit altre cosa si 'ls crits haguessen sigut d' altre color!

Un d' aquestos dias tindrem entre nosaltres al jefe dels autonomistas espanyols D. Francisco Pi y Margall.

Com que 's tracta del polítich més conseqüent y formal dels que navegan en aquell mar de pops, y es catalá per anyadidura, LA TRAMONTANA l' hi desitja un felís viatge, anticipantli la benvinguda.

Nos pregunta Un Nihilista qué pensará La

orella lo gos de la Comtesa?

S' está organisant una festa artística y literaria pera demostrar ai eminent home públich D. Francisco Pi y Margall que 'l catalanisme no s' enclou pas en los lemas de Patria, Fe y Amor, sino que te un objectiu més precís y méns atrassat.

Estém segurs que la festa tindrà verdadera importancia.

Ja 'n tindrem al corrent á nostres llegidors.

Un sereno qu' era extremadament rigurós en lo cumpliment de son deber, cantava la una y cuarto.

Aixís que obra la boca per dir cuarto toca la primera batallada de dos quarts de duas.

Y ell, per no faltar en res, va cantar:

—La una y cu... media.

L' anunciand del Anisete Lacorza, diu que no ha sigut premiat en cap exposició ni tampoch proveheix cap casa Real.

Aquest Anisete deurá ser un demagogo...

La societat coral La Catalana dissapte passat dongué una vetllada literari-musical, ab motiu d' estrenar son estandart, que 's veje molt concoreguda.

Nosaltres, si volen que 'ls diguem la veritat, varem sortirne més satisfets que no pas dels Jochs Florals.

En aquestos hi ha capellans, en La Catalana obrers; en los englantinistas se parlá de Deu, de la verge y dels sants evangelis; en la reunió del carrer de Ponent se parlá de Progrés y Civilizació.

Resta:—De o á i va i.

Continuació dels fragments de conversas entre noys d' escolas que parlan en castellá.

—Bosch está enfermo: su madre ha dicho que tiene «gusanos»

—A Tomás le han dado una «castaña» que le ha hecho un «azul.»

—Montada se lleva «á cuello y carnero» á Pagés.

—¿Quién conoce á Pi?—Un servidor: vive al «costado» de mi casa, su padre es «maestro de casás» y su hermano trabaja por «soltero de sastre» á mi casa.

—Federico dice que no lo entiende, y es que «está haciendo el labrador.»

—Ros ha dejado la puerta «en sano.»

(Seguirá)

JOCHS FLORALS

Diurnenge passat va celebrarse en lo saló de la Llotja la poética festa dels Jochs florals.

Que no havia de tenir la importancia dels anys anteriors, prou que 's preveya, per lo poch sollicitadas que havian sigut las targetas de invitació, no obstant de que en Barcelona, com per tot, se trova sempre g'nt disposta á honrar ab sa presencia totas las funcions que sigan de franch.

A n' aixó es degut sens dupte 'l que, á pesar de las malas veus que corrian sobre la festa que n' diuhen de la poesia, se vegés lo grandió's saló en que 's donava, omplert de gom á gom quan ab breus paraulas lo senyor governador civil de la provincia declaró obert lo certámen.

Incontinent s' alsá un capellá y, per encárrech d' un altre del mateix ofici, va fer un discurs en lo que 's deixáren de manifest los inescrutables designis de la Providencia, armant lo bras d' un rey que te 'l sobrenom de Conquistador, pera que pogués matar á tort y á dret á uns que no eran batejats, per la mateixa rahó que 'ns batejan á nosaltres.

Ab lo intermedi de obrir un plech, llegirse un nom, anar á buscar á una senyora, ferla reyna y com á tal assentarse ella en un trono, se doná lectura de poesias referents á Deu, á Maria Santissima, al Angel de la Guardia, á tota la cort celestial, y no se 'n llegí cap ensalzant á las onze mil verges perque valdament no més se 'ls hagués dedicat un vers á cada una era cosa de fershi portar lo sopar y 'l catre.

Per la mostra se pot veurer que la festa de la gaya ciencia no 's diferencía gens ni mica de qualsevol novenari d' ánimas ab cert color de mes de Maria y un si es ó no es funció de desagrávis. Llástima que 'l senyor bisbe no siga de la terra y no sápigá dir ¡setze! perque en mitj de tant fervor relligiós hi hagués pres cartas abocantli lo seu sermó pera arrodonir lo quadro.

Lo que 'ns admira y estranya es que al despedir á la concurrència no 's vagi donar la benedició papal; hauria sigut un digne complement que allá hi venia com l' anell al dit.

Per de comptat que los picaments de mans interrumpian á cada pas als llegidors, y que no s' escassejavan á ningú. Si 'ls mantenédors no haguessin mirat tan prim y en lloch de deixar la majoria dels premis deserts los haguessin adjudicat, igualment lo públich picant de mans hauria sancionat lo fallo.

Hem dit que 'ls mantenédors havian mirat prim y es precis esplicarho perque no 's prengui en sentit diferent del que nosaltres li donem. En nostre concepte no fóren severs per lo que toca á la bondat de las poesias presentadas á concurs, sino que ho fóren perque las trovarian massa conformes ab lo esperit d' avansament del sigle y, per lo mateix, poch impregnadas de devoció y misticisme.

S' ha de concedir aixó si no 's vol venir á parar en que los Jochs florals se trovan en plena decadencia y que 'ls nostres trovadors no están per romansos.

L' últim extrém no es pas cert, com los nostres poetas no 'n hi ha de tan bona pasta ni de tanta fecunditat, qualsevol ocasió es bona per ells pera mostrarnos son génit y son talent; los certámen's se multiplican de una manera fabulosa, y per si no 'n hi havian prou d' uns Jochs florals, cada any ne tenim dos.

Los últims, los moderns váren crearlos los que componen l' element que poch li costaria cambiar la Patria, Fe y Amor per lo Deu, Patria y Rey, ab lo propósit de guardarse una poma per la set si ve un dia que se 'ls hi escapi de las mans lo monopolí qu' exerceixen en lo cos de adjunts. Mentrestant res hi ha perdut, ben al contrari, aixis los seus poetas concorrent alternativament als uns Jochs florals y als altres cada any se trovan ab doble número de premis, y gracias á que no se 'ls hi ha ocoregut lo fer tamocé mestres en Gay saber, puig á horas d' ara algun ja 'n tindriam que ho fóra per partida doble, creant un verdader cisma y exposantnos á no saber á quin dels dos titols donar la preferencia pel que respecta á llegitimitat.

Si no fos per lo temor expressat de que se 'ls hi arreballi la omnipotencia que 'ls poetas tradicionalistas constituíten en societat d' amparo mútuo, elogis en comandita y protecció recíproca de que gosan en los antichs Jochs Florals, francament, los nous, vulgarment coneguts per carlistas, no tenen rahó de ser. Lo jurat dels uns pot servir pels altres, son los mateixos poetas los que pels dos escriuhen y cap diferencia hi ha en las composicions premiadas, fins al extrém que ningú es capás de distingir, á no ser per la portada, á quin dels dos perteneix si se li presenta un dels tomos que 'ls dos cada any publican.

Pobre concepte 's formaria de las tendencias de Catalunya á judicarlas per semblant manifestació. Tota la culpa es dels verdaders poetas, dels que en lloch de mirar endetrás tenen sos ulls clavats en lo porvenir. Si 's veuhen impotents pera introduhir las reformas que necessita la institució dels Jochs florals ¡tenen més que abandonarla per complert y ferne una de nova, en la que, lluny d' oferir premis pera 'ls que cantin tontas preocupacions ó necias rondallas, se n' ofereixin als cantors de las conquistas del saber y dels avansaments del sigle!

A seguir ab l' estancament y l' atonia en que han caygut los Jochs florals los hi quedan curts anys de vida. Ab un altre any com l' actual ja se 'ls hi pot preparar la mortalla. Tan bon punt fóren elegits los mantenédors no 's necessitava molta penetració pera endevinar de quin peu coixejarian, pero pel respecte que 'ls morts inspiran, per la veneració que han de mereixe 'ls que han sigut, ningú podia ni arribarse á presumir—que 's portés l' odi y l' enveja á l' extrém que s' ha portat.

Cada any se posavan en targetons los noms dels catalanistas distingits que havian mort á contar desde l' últim certámen. No s' era molt rigorista, y noms hi havia hagut que ab prou feynas se recordavan. Aquest any s' es modificat tan expressiva demostració; per compte d' anomenar als que havem perdut desde 'l maig passat, A tots los catalanistas morts se llegia entre coronas de semprevivas. ¡Ab quin obje:te! Oh! es cruel; ab lo de no posar lo del incomparable poeta en Joaquim M. Bartrina. Nom que es ben segur val més, molt més que 'l que tingué 'l mal cor de no deixar lo posar en lo siti que li pertocava y que aixis hauria honrat y enaltit.

Y en Bartrina, que tot era bondat dolçura y perfecció, tenia per amichs als set mantenédors d' enguany, á l' un dels que en particular li haviam sentit expressarho més d' un cop ab la seva candorosa ingenuitat, no 'n duptava de que corresponia á son carinyo ab un verdader amor fraternal.

Coneixem d' ahont parti 'l cop, qui tingué la perversitat de dirigirlo, pero tots los demés demostraren la seva debilitat al fersen solidaris. Avans que consentirhi lo deber los exigia que donant explicacions al públich haguessin deixat sol gosarse en la seva obra al que 'n fou l' autor.

Sempre 'l mateix: homes que 'ls considerem com á genis, empetitits per torpes miserias, y una vegada més demostrant que l' odi clerical va fins més enllá de la tomba.

Rosendo ARÚS y ARDERIU.

L' ABNEGACIÓ (1)

POEMA ÉTICH

Acanhament

Detrás d' aquets vindrá un altre qu' es lo més lleig del remat, pero també es tal vegada un dels més espavilats; aquet, perque encengué 'l foch y que, tenint á la ma lo campanar per tocarhi no feu més que alborotar, anirá descals y ab vesta (ó, si ho prefereix, ab frach); arrastrará una cadena de un kilómetro de llarch, ben lligada á la cintura ab una faixa d' espart, y portará á la ma esquerra un plat ab cendra especial feta de la cremadissa dels discursos pronunciats y del articles y sueltos y demés papers mullats contra la Iglesia romana

(1) Véginse los números 3, 6, 9 y 12 de LA TRAMONTANA.

ó en pró de la Federal, que s' hagin imprés ó escrit ó be tan sols elogiats per qualsevol de nosaltres desde temps inmemorial, desde qu' en l' error viviam estant en pecat mortal; y caminant ab catxassa y portant sempre 'l plat alt y senyalant á la cendra ab lo dit de l' altra ma, dirá á cada vint passos *pulvis est*, pero cridant.

Lo plan de la professó vos deixo, donchs, ja esplicat, que las professons per fora son molt fácils d' arreglar, y si alguna 'n va per dintre *patiencia y barajar*.

Res més tindria que dirvos, mes vos vull participar que si un dia me n' anava ab las soltas á altre part per formar un altre orquesta ab músichs més elevats ab músichs de *guante blanco*, de barret de copa y frach, en prova d' agraïment dels favors que m' heu prestat, vos deixaré la batuta que m' posareu á la má, y aixís tindreu una prova, y la podreu ensenyar, del apreci en que os tenia lo gran mestre Castelar, y cada hu farà 'l seu fet sense destorbs ni entrebanchs.

He acabat la meva arenga, tots ne quedéu enterats. Separemnos ara un rato, y separemnos cridant en mostra de conseqüència, en prova de llealtat: —Vivaaa... la democracia! —Vivaaa... la llibertat!

Y 'ls músichs se retiraren cada hu pe 'l seu costat, cridant ab totas sas forsas, pero ab lo cap baix: —Vivaaaaa...!

Mentres los músichs marxaban lo mestre 'ls quedá mirant ab las mans á la butxaca y 'l cap un poch inclinat; y creyent qu' estava sol jo 'l vaig sentir murmurar: «Per molt que conto ab la flauta mágica, que Deu m' ha dat, sempre temo que algun dia pensin que son catalans; que los seus pares cremaren als freres y als capellans, y 'ls seus avis y besavis foren pe 'ls freres cremats; y que arribin á conèixer que á Madrid los catalans no hi farán may gran forrolla fins que hagin ben renegat de sas costums, de sa terra, de son nom y son passat. Avisantsen avans d' hora m' enredarian lo plan, mes si tardan una mica no tindrán aquell treball; ja faré jo per manera de trauremen del devant, lo dia que á mi m' convingui, las onze dotzavas parts, que, á més de ser gent del poble y algun tant descamisats que no fan pe 'l meu objecte ni pe 'l seu objecte faig, tenen un altre defecte; venen del camp liberal, son demócratas de rassa y han sigut fins federals, y encara que ara m' segueixin pe 'l meu brillo deslumbrats y perque l' historia 'ls lliga, que *la cabra tira al monte*, diu l' adagi castellá, y jo vaig cap á la plana, al *monte* no hi vull anar, qu' es escabrós lo terreno y tinch los peus delicats: però per ara aguamentnos que n' hi ha necessitat, y quan arribará l' hora ja 'ls diré jo:—Adeu siau.»

Y va anarsen tot depressa fins un poquet més enllá, ahont se uní ab dos subjectes que l' estavan esperant: al arribar ell al grupo l' hi allargaren la má y vaig sentir que l' hi deyan: —Bravo, amigo Castelar! Aquets dos subjectes eran un frare y un militar.

Rufo MESTRAL

L' EMPERADOR DE RUSSIA

no dorm pas tranquil, y muda sovint de dormitori. Per las butxacas se troba també ab freqüencia terribles amenassas del comitè nihilista y fins en la candelas que reb per lo seu despaig n' hi han enviat unas de *rellenas* ab materias explosibles...

La emperatriu, que volia que no 's penjés á Sofia Petrouskaia, —aquella decidida revolucionaria que fins al peu de la forca se negá á besar la imatge de Jesús—está sempre sobresalada y febrós baix lo terror que l' hi causa la memoria de dita executada.

Ja se sab qui son los nihilistas... Los fills, germans, pares, parents, amichs... dels que han sofert arbitrariedades y persecussions de l' Administració civil, relligiosa, militar y social de Russia.

Un diari diu que aixís no es estrany que siquin molts y molt tossuts.

Nos sembla que 'l nou emperador no entent pas prou lo seu negoci.

Lo *nihil* se deu combatre ab lo *totum*. Ells proclaman com á principi lo nihilisme, —res, com si diguessim, *mort*—donchs opalsi lo *totuhisme*: en lloch de condemnas de mort y deportacions á Siberia—llegexis *nihil*—dárloshi graus, honors, condecoracions, etc., ó siga *totum*.

No veuen ab quins bons resultats ho habian fet los conservadors ab los carlins aquí Espanya?

Sols que..... com los nihilistas no son carlins ni tan sols espanyols....

Quaranta set han sigut los atentats á la vida de soberans ó jefes d' Estat, que s' han comés en Europa y América en lo que va de aquesta centuria.

Respecte á generals, ministres, etc., etc., lo número es incalculable.

Mes de docentas personas han purgat en lo patíbol aquestos atentats; y respecte als agredits, sols tres, Lincoln, Pau II y Alexandro II de Russia, han mort de resultas dels atentats, si be d' altres n' han rebut feridas de mes ó menos consideració.

Un amich meu llegint una estadística de tals atropells, deya:

—Vaja, aixó no pot anar; crech que te mes la vida al encant un rey, que un manobra anant per una bastida sense corda.

Alguns diuen que Alexandro II habia emancipat molts milions de siervos...

Lo que va fer Alexandro II va ser donar lo decret...

Després los senyors propietaris y nobles varen fer lo que varen volguer...

Y, finalment, lo proletariat en Russia es tan esclau, es tan miserable, com avans del decret d' emancipació.

Aixó demostra que las reformas no 's realisan ab decrets, sino ab fets.

¡POBRE RUCH!

Lo pagés d' en Llaveria volent anar á un mercat, duya 'l ruch tan carregat que dar un pas no podia.

Donchs ell, sens contemplació ni mirament de cap mena, l' hi trencava per l' esquena pegantli fort, un bastó.

Mes passant lo senyó Farga, —¡Pobre bestia!—va esclamar, —Com voléu fe 'l caminar si no pot portar la carga...

Com lo ruch es tan pacient, y la cosa no es estranya, lo comparo ab nostra Espanya, l' estat del contribuent.

BARBERET DE REUS

EPÍGRAMAS

—Me 'n vaig á tirarme un tiro, ¡estich molt desesperat!— Aixís s' expressá en Bernat y fugí després de dirho. En que molts vagin sentirho ningú ab ell se 'n volgué aná, puig se varen deturá al sentir di á n' en Barbosa: —Un tiro es l' única cosa que podent no 's tirará.

Rosendo ARÚS y ARDERIU

EPITAFIS

Aquí jau un hortolá que va tenir la mania d' ell mateix ferse plantá per veure qu' n' sortiria.

PORCOMALFARTO

CANTARELLAS

Son los teus ulls blaus, nineta, com la sardina d' Abril; y tens la hermosa boqueta... que hi passaria un pernil.

Tens uns peus molt rebufons, unas mans molt boniquetas y unas dents com á pinyons; mes ¡ay! tens pocas pessetas.

E. PORCOMALFARTO

XARADA

Una lletra es ma primera, una nota es la segona com també ho es ma tercera, y 'l total es nom de dona.

Joseph FERRER y ROSSELL

QUADRAT DE PARAULAS

Sustituir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la primera ratlla lo que fan moltas personas; la segona una població de Catalunya; la tercera lo nom de fiera; y la quarta lo que 's fa en temps de guerra.

A. FARIGOLA

SALT DEL CABALL

En lo número 1 comensa y acaba en lo 64

di-	tre	tens?	ven-	un	ven-	diu	pun-
-¿Qué	de	hent	ton-	l'hi	tre	d'	de
qua-	y	tut:	-Mal	tre	mal	xa-	la
ba-	sa:	ta-	nel	gut	pro-	cru-	das
das.	Ma-	a-	te-	el.	xa-	ell	me-
y	tris-	va	en	l'hi	sa:	Ve-	pun-
sen-	jant	gué	lo	se	fes-	res-	y
ab	groch	tir-	te-	pon-	jent-	las	Tot

Las soluciones se donan en lo número vinent

Benet PAJELL y LLUHERRA

SOLUCIONS

Á LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

QUADRAT DE PARAULAS. — Paca. Aram. Capa. Amar.

XARADA : A-pit

GEROGLIFICH : Guarda un duro que 't traurá de apuro

A LOS CORRESPONSALS

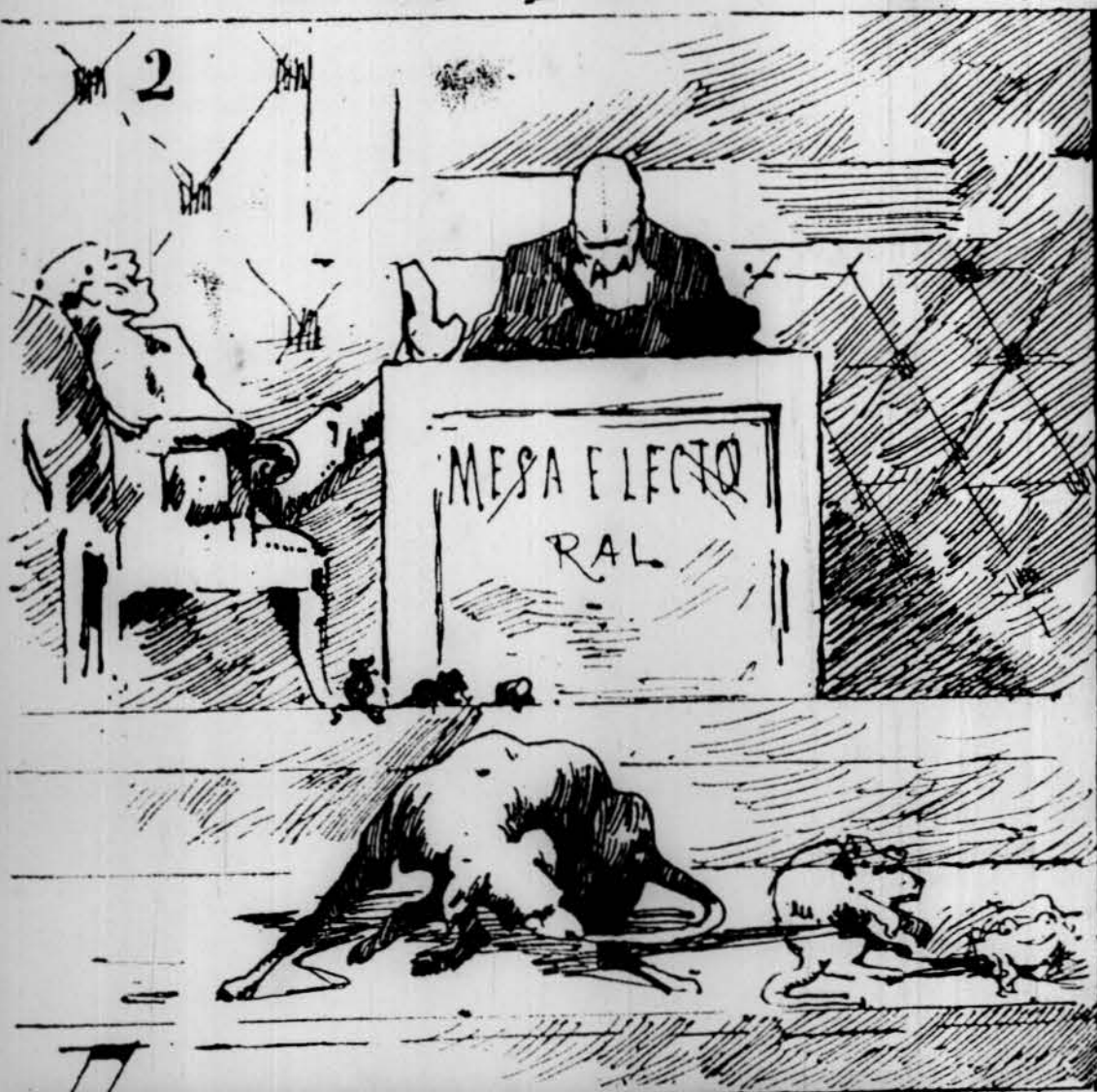
de La Tramontana que se 'ns queixaban de rebre lo número tart, podém garantirlos que desde la vinent setmana lo rebrán ab la puntualitat deguda, perque en Barcelona apareixerá los dijous, servint primer que tot los pedidos de fora.

Tractanse de cumplir ab lo públich que tant be correspon á nostres esforços, no 'ns deturarem pas á introduhir reformas y procurarli comoditats.

Barcelona. Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres 96, Ronda de la Universitat, 96

ELECCIONS D' AJUNTAMENT

Nº 1

N.º 1. Adictes. — 2. Animació electoral. — 3. Duas cédulas iguals: ¿qui serà l' elector? ¿qui serà 'l Gutierrez? — 4. ¡S' acabat l' arròs! — 5. A la Legalitat.